

tioner. Man betragter det ganske vist som en selvfølge, at timetallet i de fleste tilfælde bør og vil ligge på højst 200 og ofte væsentlig lavere. Men der er grund til at antage, at højere timeantal end 200 bør kunne forekomme, hvis ikke lovens maksimum skal virke unødigt hæmmende på anvendelsen af samfundstjeneste i tilfælde af forskyldte frihedsstraffe på et strafniveau af 8 måneders fængsel eller mere. Der skal også tages hensyn til behovet for et øget timeantal i tilfælde, hvor samfundstjeneste anvendes som fællesstraf. På den anden side, kan et timemaksimum, der ligger væsentlig over 240, let blive opfattet som et signal om en generel forhøjelse af udmålingsniveauet, og det bør man ikke give anledning til.

Det er naturligvis ikke muligt at angive i præcise vendinger, hvad der er et passende forhold mellem en ubetinget frihedsstraf på 6, 8 eller 12 måneder, der ville være blevet afsonet med to trediedele af straffetiden, og omfanget af en arbejdsforpligtelse udtrykt i et antal timer. Såfremt et fremmøde på arbejdsstedet ansættes til gennemsnitlig 3 timer, forekommer det ikke urimeligt, at forskyldte straffe, der ikke er kortvarige, ækvivaleres af 60-80 fremmøder svarende til 180-240 arbejdstimer, f.eks. i form af to fremmøder pr. uge i 8-12 måneder med plads til ferier. Men det fremhæves, at der ikke herved er tænkt på det flertal af tilfælde, hvor de forskyldte frihedsstraffe og det samlede timeantal ligger på et lavere niveau.

Straffelovrådet foreslår, at man i straffeloven fastsætter det maksimale antal timer til 240, og at der ikke goes begrænsninger ved en tilføjelse som f.eks.: »i almindelighed ikke over 200 timer«. Efter de foreliggende oplysninger om retspraksis må det antages, at anvendelsen af høje timetal ligger i så faste rammer, at domstolene vil opfatte intervallet mellem 200 og 240 timer som forbeholdt tilfælde af en ekstraordinær karakter.

Straffelovrådet har ingen afgørende betænkeligheder ved at sætte et minimum på 40 timer. At angive dette tal kan måske have den fordel, at tallet i forbindelse med maksimum på særlig anskuelig måde viser det spillerum, inden for hvilket der skal træffes konkrete valg, og som må ventes at blive udfyldt på alle hovedtrin i overensstemmelse med en bedømmelse af kriminalitetens karakter.

Der henvises til betænkningen, s. 128-130.

9.3. Justitsministeriets forslag.

Justitsministeriet kan tiltræde, at der ikke fastsættes bestemmelser om arten af det arbejde, der betegnes som samfundstjeneste. Justitsministeriet er således enig med Straffelovrådet i, at den praksis, der

har udviklet sig herom under forsøgsordningen, bør fortsættes. Justitsministeriet kan endvidere tiltræde rådets forslag til regler om timetal.

10. Afviklingstid, prøvetid og tilsynstid.

10.1. Forsøgsordningen.

Om fastsættelsen af en længstetid for fuldførelse af den samlede arbejdspligt udtalte arbejdsgruppen følgende:

»Den i dommen fastsatte afviklingsperiode angiver alene en yderste ramme, inden for hvilken arbejdsforpligtelsen skal være endeligt opfyldt. Overtrædelse heraf har principielt karakter af en overtrædelse af vilkåret om samfundstjeneste og vil således medføre, at sagen på ny skal forelægges retten. Den bør derfor fastsættes med en vis rummelighed, således at der bliver plads til midlertidige afbrydelser af arbejdet på grund af sygdom eller lignende. Af praktiske administrative grunde bør den maksimale afviklingsperiode dog næppe i noget tilfælde sættes til under 4 måneder. Det er arbejdsgruppens opfattelse, at en tilstrækkelig rummelig ordning vil kunne opnås ved at fastsætte afviklingsperioden som anført i nedenstående skema:

Samfundstjenestens længde	Den i dommen fastsatte maksimale afviklingsperiode.
indtil 80 timer	4 måneder
80-120 timer	6 måneder
120-150 timer	8 måneder
over 150 timer	12 måneder

Der bør næppe i noget tilfælde fastsættes en afviklingstid på mere end 12 måneder.«

Kriminalforsorgens statistiske redegørelse om de i forsøgsperioden fastsatte afviklingstider tyder på, at domstolene generelt har fastsat den maksimale afviklingsperiode noget længere end angivet i indstillingen om forsøgsordningen, men det er tydeligt, at den gennemgående stigningstakt er fastholdt. Det må dog antages, at en afviklingstid på under 6 måneder er relativt sjælden, og at en afviklingstid på 12 måneder er den dominerende i sager, hvor timeantallet er 150 eller derover.

I en betinget dom skal der altid af retten fastsættes en prøvetid, der i almindelighed ikke kan overstige 3 år, men dog under særlige omstændigheder kan være indtil 5 år, jf. straffelovens § 56, stk. 3.

Prøvetiden er den periode, inden for hvilken der er knyttet en særlig tilbagefaldsvirkning til nye lovover-